

Today's Readings from the Holy Scripture

2 Corinthians 7:4-16

I have spoken to you with great frankness; I take great pride in you. I am greatly encouraged; in all our troubles my joy knows no bounds. For when we came into Macedonia, we had no rest, but we were harassed at every turn—conflicts on the outside, fears within. But God, who comforts the downcast, comforted us by the coming of Titus, and not only by his coming but also by the comfort you had given him. He told us about your longing for me, your deep sorrow, your ardent concern for me, so that my joy was greater than ever.

Even if I caused you sorrow by my letter, I do not regret it. Though I did regret it—I see that my letter hurt you, but only for a little while—yet now I am happy, not because you were made sorry, but because your sorrow led you to repentance. For you became sorrowful as God intended and so were not harmed in any way by us. Godly sorrow brings repentance that leads to salvation and leaves no regret, but worldly sorrow brings death. See what this godly sorrow has produced in you: what earnestness, what eagerness to clear yourselves, what indignation, what alarm, what longing, what concern, what readiness to see justice done. At every point you have proved yourselves to be innocent in this matter. So even though I wrote to you, it was neither on account of the one who did the wrong nor on account of the injured party, but rather that before God you could see for yourselves how devoted to us you are. By all this we are encouraged.

In addition to our own encouragement, we were especially delighted to see how happy Titus was, because his spirit has been refreshed by all of you. I had boasted to him about you, and you have not embarrassed me. But just as everything we said to you was true, so our boasting about you to Titus has proved to be true as well. And his affection for you is all the greater when he remembers that you were all obedient, receiving him with fear and trembling. I am glad I can have complete confidence in you.

Mark 7:31-37

Jesus Heals a Deaf and Mute Man

Then Jesus left the vicinity of Tyre and went through Sidon, down to the Sea of Galilee and into the region of the Decapolis. There some people brought to Him a man who was deaf and could hardly talk, and they begged Jesus to place His hand on him.

After He took him aside, away from the crowd, Jesus put His fingers into the man's ears. Then He spit and touched the man's tongue. He looked up to heaven and with a deep sigh said to him, "Ephphatha!" (which means "Be opened!"). At this, the man's ears were opened, his tongue was loosened and he began to speak plainly.

Jesus commanded them not to tell anyone. But the more He did so, the more they kept talking about it. People were overwhelmed with amazement. "He has done eve-

Բարեկենդան Ս. Աստուածածնի Վերափրարութիւն

Պօղոս Առաքեալի Կողմէ Կորնթոսցիներուն Գրուած Երկրորդ Նամակէն (7 :4-16)

Մեծ վստահով ինչ ունիմ ձեր վրայ, մեծապէս Հպարտ եմ ձեզմով: Մեր կրած բոլոր նեղութեանց մէջ ինքզինքս մեծապէս միսիմարուած եւ անսահմանօրէն ուրախ կը զգամ: Որովհետեւ Մակեդոնիա մեր Հասնելէն ի վեր երբեք Հանգիստ չունեցանք, այլ՝ ամէն կողմէ նեղութիւն: Մէկ կողմէ արտաքին թշնամիները կը նեղէին մեզի, իսկ ներքնապէս՝ մեր վահրը: Բայց Աստուած, որ կը միսիմարէ սրտաբեկները, Տիտոսի գալովը մեզ միսիմարեց:

Ուրախացուցիչ միայն Տիտոսի գալը չէր: Ուրախացանք մանաւանդ, երբ լսեցինք թէ ինչպէս գոհ մնացած էր ձեզմէ: Մեզի պատմեց թէ անձկութեամբ կը սպասէք ինձի, թէ որքան ցաւած էք պատահածին Համար եւ թէ ինչպէս կատարած էք ինձի: Չէք կրնար երեւակայել որքան ուրախ եմ: Ճիշդ է որ նամակովս քիչ մը վշտացուցի ձեզ, բայց Հիմն չեմ զղջար ըրածիս, թէպէտ գրելէս ետք զղջացեր էի, քանի կը տեսնեմ թէ այդ նամակս միայն կարճ ժամանակ մը վշտացուցեր է ձեզ: Ուրախ եմ Հիմն, ոչ թէ ձեզ արտմեցուցած ըլլալուս Համար, այլ՝ որովհետեւ այդ արամութիւնը պատճառ եղաւ որ ձեր վարմունքը փոխէք: Եւ որովհետեւ ձեր արամութիւնը Աստուծոյ գործին ծառայեց, ես պետք չունիմ՝ այլեւ խստութեամբ գալու ձեզի: Աստուած երբեմն մեզ կը ցաւցնէ՝ ապաշխարութեան միջոցաւ փրկութեան առաջնորդելու նպատակով, որուն Համար չէք զղջար բնաւ: Մինչդեռ աշխարհի ցաւը մահուան կ'առաջնորդէ: Արդ, տեսէք թէ Աստուծոյ պատճառով ցաւը ինչպէս անտարբերութեանէն դուրս բերաւ ձեզ եւ մեղքը՝ որ դուք ձեզ արարաբայնէք: Չայրացաք, տագնապեցաք, անձկութեամբ լեցուցաք: Բայց յետոյ նախանձախնդրութեամբ վառեցաք եւ սխալը մեղսեղէն վերցուցիք, եւ ամէն կերպով ցոյց տուիք, թէ դուք յանցանք չունիք այդ ինդրին մէջ: Հիմն ըսեմ, թէ նախորդ նամակը գրելուս պատճառը միայն այդ յանցաւոր մարդը չէր, ոչ ալ անոր Հայրը՝ որուն դէմ գործուեցաւ յանցանքը. այլ՝ որպէսզի յայտնուի այն Հոգածութիւնը, որ փոխադարձաբար իրարու Հանդէպ ունիք Աստուծոյ առջեւ: Ուստի մենք մեզ միսիմարուած կը զգանք:

Մեր զգացած միսիմարութեան վրայ Տիտոս անելի եւ ուրախացուց մեզ, ուրախութեամբ պատմելով թէ ինչպէս բոլորդ ալ գոհ ձգած էք վինք: Չեզի Համար պարծանքս յայտնած էի իրեն, եւ ամօթով չմնացի. եւ ինչպէս ձեզի խօսածներս բոլորը ճշմարիտ էին, նոյնպէս ալ Տիտոսի յայտնած պարծանքս ճշմարտուեցաւ: Գիտէ՞ք թէ որքան մեծ սիրով Տիտոս կը խօսէր ձեր մասին. կը յիշէր՝ թէ ինչպիսի երկիւղած յարգանքով ընդուներ էք վինք: Արդ, ուրախ եմ որ կատարեալ վստահութիւն ունիմ ձեր վրայ:

Յիսուս Քրիստոսի Աւետարանէն Ըստ Մարկոսի (7 :31-37)

Յիսուս Տիւրոսի սահմաններէն մեկնելով, Միդոնի վրայով անցաւ Դեկապոլիսի սահմաններէն եւ եկաւ Գալիլեայի լիճին եզերքը: Եւ ահա իրեն բերին խոլ եւ Համր մարդ մը, ինդրելով որ ձեռքը դնէ անոր վրայ: Յիսուս զայն ամբոխէն Հեռու՝ մէկ կողմ տարաւ, մասները անոր ականջներուն մէջ դրաւ, յետոյ լճեց եւ դպաւ անոր լեզուին: Ապա երկինք նայեցաւ, Հառաչեց եւ ըսաւ.

-Եփփաթա, որ կը նշանակէ «Բացուէ»:

Նոյն վայրկեանին անոր ականջները բացուեցան, եւ լեզուն բացուելով՝ սկսաւ կանոնաւոր կերպով խօսիլ: Յետոյ Յիսուս պատուիրեց ժողովուրդին, որ ո՛րեւէ մէկուն չըսէ: Սակայն ինչքան ալ անիկա կը պատուիրէր որ չտարածէ, անոնք առաւել չափով կը պատմէին այս մասին: Մարդիկ ծայր աստիճան կը զարմանային եւ կ'ըսէին.

-Այս մարդը ամէն ինչ լաւ կը կատարէ. նոյնիսկ խոլներուն լընէ կուտայ եւ Համրներուն խօսիլ: